

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. V. In quo Pontificiæ super Reges potestatis fit demonstratio ex Matthæi
18. capite V. 15.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

rolus Magnus Regnum Francorum hæreditate quidem obtinuit, ac expugnatâ Longobardiâ, Romanâ olim provinciâ, hujus Rex jure Belli appellari cœpit, Romam verò vi & armis nunquam occupavit; uti historici passim clamant. Quod si ergo ex eo titulo dicendus esset Imperator, pari prærogativâ jam poterantur & Galliæ, & Hispaniæ, & Angliæ Regna, cum & ipsa fuerint prius Romanæ Provinciæ, quam cederent in propriorum suorum Regum jus hæreditarium.

ex cit.
pag. 62.
n. 150.

38.

ibid. n.
251.

Sed nunquid à Græcis seu armis, seu spontaneâ cessione Carolus accepit jus Occidentalis Imperij? Ubi equidem Regnum Longobardorum à Carolo fuerat occupatum, Desiderio Rege in captivitate missio, Aldagilus ejus filius sub annum septingentesimum septuagesimum quartum, classe à Græco Imperatore acceptâ, in Italiam pervolans, Longobardorum reliquias ad arma capessenda, permovit. At Carolus in Italiam properans, cum victor evasisset, Aldagilus, desperatis jam rebus, Regni que recipiendi spe frustratus, Græciam versus terga vertere compulsus fuit. Anne igitur ex hoc subsidij Aldagilo ab Imperatore Græco pro recuperandâ Longobardiâ concessi titulo, jus Occidentalis Imperij Græcis ademptum fuisse, dicere fas sit? Profecto si ex belli ejusmodi titulo jure possit comprobari jus ipsius etiam Imperatoris Majestatis victori obtentum, non unus, sed plures jam in Occidente essent jure appellandi Imperatores. Tantum potest abest, Græcos spontaneâ cessione jus Occidentalis Imperij cessione Carolo, ut concordia Historicorum tam veterum, quam recentiorum calamo, è contratio probet Bellarminus cit. lib. 21. cap. 11. Græcos Imperatores, cum primùm ad eos fama perlata est coronationis Caroli, vehementer commotos ac indignatos fuisse.

39.

ibid. n.
252.

Sed nunquid pro septimo dicere fas est, Coronam Imperatoriam auctoritate Senatûs, Populi que Romani fuisse decretam Carolo? Imperium equidem Romanum sub Ethnicis adhuc Imperatoribus erat Electivum, minimè tamen ex Senatûs, Populi que Romani decreto, sed exercitûs placito conferri solebat, Constantino autem Magno Imperij dignitatem in Græciam transferente, factum fuerat hæreditarium. Quis ergo credat, Senatûm, Populûm que Romanum, quando nullus ferme auctoritatis ac potentie erat, ausum fuisse in Carolo ad Imperium Occidentis promovendo, quod antea, cum floreret, minimè aunderet. Et verò quâ justitiæ lege Imperij Occidentis jus potuisset transferri in Carolum, priusquam fuisset de jure abdicatum à Græcis? Nunquid autem seu Populo, seu Senatui Romano erat auctoritas super Græco Imperatore, legitimum Imperij non tantum Orientalis, sed etiam Occidentalis jus obtinente; præcipuè dum tempore Caroli coronationem antecedente, Senatui, Populoque Romano nullum erat cum Græcis bellum, ut dici posset, iusto belli titulo, Græcum Imperatorem spoliâsse iure Occidentalis Imperij?

ibid. n.
253.

40.

Pro octavo igitur, in quam, nisi Pontificiam auctoritatem reduci potest Imperij Occidentalis à Græ-

cis adempti justitia? Etenim Græcorum Imperatorum eum tunc fuisse statum, ut merito in ipsos stringeretur Pontificiæ auctoritatis virga correctoria, patet ex antecedentibus. At Ecclesiæ virga correctoria sub indefinitâ, Quodcumque super terram ligandi & solvendi potestate, Petri successori concessâ, secundum ordinem à Christo præscriptum, eatenus potest progredi ad avulsionem à communione fidelium, ut prævaleat ad quodcumque super terram, quâ in regnum calorum ordinabile, pro meritis causæ vel solvendum, vel ligandum; uti verba Christi sonant, demonstratamque est in antecedentibus.

Quis verò neget, Impetij jus, non quasi abstractè sub signatâ Formalis Divinitus constitutæ Regiæ potestatis ratione, sed concretè spectatum, quâ Christiani hominis subiecto appropriatum, reputari etiam debere inter illa Quocumque, super terram in regnum calorum ordinabilia? Sub qua proinde Moralitatis in regnum calorum ordinabilis, ex publica Ecclesiæ seu utilitate, seu necessitate merito ponderandæ ratione, quis Catholicorum jam dubitare audeat, Leonem III. sui Oecumenici Pastoralis muneris auctoritate, Græcos hæreticos Imperatores, Ecclesiæ sanctæ necessitate id exigente, justè spoliâsse jure Occidentalis Imperij?

Quare pro nono concludere jam licet persequentem argumentationem. Nempe ex ipso lumine naturæ conspicuum est istud principium; quisquis iusto publicæ auctoritatis titulo Principem alicquem supremum spoliari jure sui Regni, posse hoc ex ipsissimo ejusmodi iusto titulo, sibi vindicare: super hoc namque naturaliter noto principio moralis, unice fundatur æquitas possidendi, & in suum dominium redigendi provinciam alicujus Principis, bello iusto occupatam. Quia igitur Summus Pontifex Leo III. iusto titulo Græcis ademit Imperium Occidentale, iccirco secundum istud naturalis luminis principium, quâ cum præadducto Fidei luminis (Petro, ejusque successori absolutam super quocumque Morali in regnum calorum ordinabili auctoritatem decernentis) principio combinatum, ipsimet Pontificiæ suæ potestati acquisivit Occidentalis Imperij jus, ac proinde ob Caroli Magni in Ecclesiâ merita, jure in hunc Franciæ Regem, ejusque stirpem, transtulit illud Imperium; sicque adeo Caroli Magni per Leonem III. peracta coronatio non fuit nuda cæremonia, sed stipata auctoritativâ Imperatoris dignitatis collatione.

S. V.

In quo Pontificiæ super Reges potestatis sit demonstratio ex Matthæi 18. capite v. 15.

Ibi namque quisquis peccaverit, si correptus à fratre Christiani nominis consorte, altero etiam, vel tertio ad iteratam ejusdem correctionem assumpto, se non emendaverit, à Christo Domino decernitur denunciandus Ecclesiæ, eousque processum suum protensuræ, ut, ubi Ecclesiâ non audierit, sit habendus insar Ethnicis & publicanis.

Primo

si obedire noluerint, quosque obediant, limitibus Ecclesia excludantur. Nec propter hoc enervatur jurisdictio Principum secularium, qui de actionibus & contractibus subditorum suorum, videlicet laicorum, habent cognoscere, & judicare: quæ jurisdictio non aufertur, nec impeditur. Si enim Actor voluerit, poterit reum trahere ad forum, sive judicium seculari, & tunc Judex laicus cognoscat: si autem vult reum trahere ad judicium Ecclesiæ, potest præcipue intentando actionem injuriæ, vel peccati: quia quilibet laicus Christianus est utriusque judicio subiectus, uni ut civis, alij ut Christianus.

51. Addit prædictus Cardinalis. In Christianissimo præsertim Franciæ Regno, in quo Reges fuerunt Ecclesiæ devoti à principio, quo fuerunt Christiani, Ecclesiam uberius usam fuisse illo jure suo. Neque usum hunc fuisse acquisitionem novi juris, sed executionem juris primi dati à Deo. Has igitur à Bertrando coram Philippo Rege Franciæ propositas rationes merito expendat modernus Clerus Gallicanus, imitereturque proinde antiquioris in Christianissimo Regno à suis prædecessoribus de jurisdictione Ecclesiastica doctrinæ tam viriliter propugnata exemplum.

52. Inter plura alia argumenta pro sexto idem Cardinalis, præfens institutum nostrum probat ex hoc, quod à Christo judiciari e potestatis suæ participatio quædam facta sit Petro, utpote constituto suo in terris vicario: qui proinde Act. 5. Ananiam & Saphiram pro crimine furti & mendacii judicialiter condemnavit; sicuti etiam Paulus 1. Corinth. 5. convitatum fornicatorem judicavit. Superadditur, videri evinci ex Matthæi 18. capite, quod Christus voluerit, tale judicium esse penes Ecclesiam, ita sanciendo: *Si correptus à fratre, alijs quoque duobus, vel tribus testibus in subsidium adhibitis, se non emendaverit, denunciandum esse Ecclesiæ, & si hanc non audierit, sit tibi sicut Ethnicus & publicanus: Amen dico vobis, ad quicumque ligaveritis super terram, erit ligatum & in cælis, & quodcumque solveritis super terram, erit solutum & in cælis.* Ecce igitur (concludit idem Cardinalis) quàm expressè vult Christus, quod in omni re, in qua est peccatum unius adversus alterum, si ille, qui deliquerit, monitus charitative, se non emendaverit, debeat negotium ad judicium Ecclesiæ deferri.

53. Ex illa portò universalitate potestatis solvendi & ligandi ad quæcumque super terram se extendentis, pergit Bertrandus pro septimo inferre, nihil esse, in quo Ecclesia non possit ligare & solvere. Et ideo, quando Petrus de Cuguerijs in prædicto Conventu Parisiensi contendeat, sub duobus gladijs, quos sufficere, aiebat Christus Luc. 22. intelligi duas jurisdictiones, spirituales scilicet ac temporales, consultò monet prædictus Cardinalis, oportere, ut animadvertatur, Christum voluisse, quod illi duo gladij essent penes Petrum, & Apostolos. Quia proinde illi duo gladij significabant duplicem potestatem, nempe spirituales ac temporales, consequenter

voluisse Christum, ut utraque illa potestas sit penes Ecclesiam.

Quibus taliter constitutis, pro octavo hunc in modum licet argumentari. Inter Moralia jure naturali conspicua axiomata numeratur istud quoque principium, ubique receptum: nempe *civis Magistratui fas esse, potestatem suam judicariam extendere super omni causâ, fori sui limitibus concessâ.* Ex fide autem Divinâ liquet, virgâ correctoriam Matthæi 18, decretam Ecclesiæ, extendi indefinitè super peccato, atque adeò super omni peccati genere. At verò ex sacro contextu rursus manifestum est, illam super omni Christianorum peccato protensam virgâ correctoriam, reduci in potestatem ligandi & solvendi indefinitam, protensam ad quodcumque super terram, velut ipsemet Christus hanc potestatem ligandi & solvendi in subsequenti mox versus contextus cum illâ virgâ correctoria. Hæc verò potestas ligandi & solvendi ex Matthæi 18. capite ita referebatur ad Apostolos universos, ut Matthæi 16. sub pari ad quodcumque super terram extensione, fuerit soli Petro, cum ordine ad perpetuū Ecclesiæ statum, adeoque ejus successoris promissa, & postmodum Ioan. 21. cum Pastoralis Oecumenico munere actualiter collata. Ex hisce igitur fidei principijs, cum illo Morali naturaliter conspicuo principio collatis, certò inferitur, illam Ecclesiæ decretam virgâ correctoriam, super omni peccato protensam, subsistere penes Petri successorum, Romanum Pontificem.

Ipsissima hæc conclusio pro nono firmatur sequenti Theologico discursu. Ea namque virgâ correctoria super omni peccato extenso, in regni cælorum clavibus, Petro, ejusque successoris demandatis, comprehensa, juxta sacrum Matthæi 16. exaratum Evangelium, fundatur in debita omnimodi actûs Moralis ad regnum cælorum ordinabilitate, cujus deviationem, ex quo Moralitatis in homine linea ad supernaturalem statum est elevata, involvit jam omne, præcipue mortale peccatum. Hæc verò Moralitatis ad statum supernaturalem elevata, in regnum cælorum ac salutem æternam ordinabilitas, in vi indefinitæ clavium authoritatis observanda, incumbit Oecumenico Ecclesiæ Pastori, non eo duntaxat casu, quo ejus deviatio per peccatum actualiter commissum jam est facta, sed vel maxime obstringit ad prospiciendum, ne tales à supernaturali statûs sine committantur deviationes, veluti hoc evincunt Christi verba Ioan. 21. pascendi munus erga cunctas oves suas, Petro, ejusque successoris committentis; hoc enim seu pascendi, seu gubernandi officium malè administraretur, si pastor ovibus primùm post patrata peccata, non verò antecedenter, ubi peccati imminet periculum, providere vellet. At verò in plerisque causis Civilibus, quando duo inter se altercantur, præcipue dum nullum (veluti Reges) supra se in foro Politico agnoscunt superiorem, & hinc per viam facti, & ex proprio arbitrio perperam procedere affectant, non potest non evidenter imminere periculum peccati, quævis evidens non sit, ex quâ parte stet injus-

titia:

fitia, quamdiu hoc ex publicâ auctoritate non fuerit decidum. Ex debito igitur, peccati imminentis periculum manifestum avertendi, secundum fidei, de Ecclesiâ clavibus Petro, ejusque successori commissis nos edocentis, certissimum principium, ea sollicitudo incumbit illi ipsi, qui ex muneris Pastoralis Oecumenici super omnes Christianos protensi officio, prospicere debet adversus quodcumque non patratum dantur, sed de futuro *Moraliter certò patraturum peccatum*.

46. Decimo proinde præadducta fidei principia combinando cum præinsinatis naturalis luminis indubitatis principijs, ita concludere licet. Quamtoquidem evidenter conspicuum sit, in prædicto gravissima Regum Christianorum altercationis casu, adversus peccati manifestum periculum, provideri haud posse ab Oecumenico Christi Pastore, nisi huic sit auctoritas decisoria altercationis ejusmodi, involventis certum, ac evidens discrimen peccati, ex alterutra parte seu jam incurri, seu incurrendi. Licet sub illâ fidei, & luminis naturalis principiorum combinatione, redditur, omnino consequens, Oecumenico Christi ovium Pastori esse potestatem etiam judicialiter, & auctoritative decisoria causarum Civilium, inter ipsos quoque Reges controversarum, ubi intervenit vel peccatum, vel manifestum saltem ac moraliter certum peccati periculum. Quæ adeo judiciaria in tali casu, Oecumenici Pastoralis à Christo instituti muneris potestas, continetur clavibus regni eorum, & indefinitaque quodcumque super terram solvendi, & ligandi auctoritate.

47. Quam igitur judiciariam super causis etiam Civilibus auctoritatem pro undecimo fuisse in Petri successore agnitam etiam à Theodosio, & Carolo Magno Imperatoribus, in prædicto Canone Novit. De judicijs, asseruit Innocentius III. Nec sic, inquiens, illud humilium omittamus, quod Theodosius statuit Imperator, & Carolus innovavit, de cuius genere Rex ipse (Franciæ) noscitur descendisse. Quicumque videlicet litem habens, sive petitor fuerit, sive reus, sive initio litis vel decursu temporum curricula, sive cum negotium petatur, sive cum jam ceperit promi sententia, si iudicium elegerit sacrosanctæ Sedis Antistitis, illic sine aliqua dubitatione (etiam si pars alia refragetur) ad Episcoporum iudicium, cum sermone ligantium dirigatur. Hinc ergo Gallicanus Clerus merito studeat, supplicem Carolo Magno, Oecumenicæ super causas quoque Civiles sub peccati, quâ cum supernaturalis status sine saltem pugnantis, formalitæ protensæ, Pontificiæ auctoritatis observantiam religiosam, non tantum non extinguere, sed fovere, & conservare.

S. VI.

Prædicta Summi Pontificis supra Reges auctoritas firmatur ex 2. Paralip 23. & 4. Reg. II. item Ecclesiastici 48. capite.

48. Ex prioribus nempe duobus sacris capitibus constat, Ioadæ in Ritu Moiaico tunc Pont-

ificis Maximi auctoritate, Athaliam Regio Ioadæ, quod injustè occupaverat, dejectam, Ioadæque Regis filium Regali diademati restitutum esse. Circa quod exemplum institutum nostro accommodandum, primò animadvertere oportet, Athaliam fuisse equidem de genere illorum, qui non tantum in via Facti, sed etiam in via Iuris sunt Tyranni, quorum ea est conditio, ut à quovis Regni concive, non quidem jure vindictæ, sed jure defensionis occidi possint; uti Theologi communiter tradunt cum Doctore Angelico. Num verò dicere fas est, Ioadam Pontificem, ex hoc privato duntaxat defensionis naturalis jure egisse adversus Athaliam Regni Iudaici tyrannicam dominatricem? In hoc Summo Pontifice, ex constitutione Divinâ sexti capituli Deuteronomij, erat auctoritas Iudicij veritatem definiendi ex sacrosanctis statutis illius Moiaici legibus. Hæc verò auctoritas, Pontifici Maximo Divinitus attributa, extendebat se ad omne negotium, omnemque causam Civilem quoque status propriam. Uti aperte liquet ex 17. & 21. Deuteron. capite. Hoc igitur auctoritatis Divinitus constitutæ jure, quis negare audeat, usum fuisse Ioadam Summum Sacerdotem, adversus Athaliam tyrannidem, eoque procedendo, ut & ipsam Regni possessione spoliandam decerneret, & ad eam ab usurpatâ regiminis administratione detrudendam, milites conscriberet, legitimumque Regem solio imponeret, foedere inter Deum & Regem, nec non inter Regem ac populum sancito, non ex privato arbitrio suo, sed ex publica auctoritate sacerdotij, jus Divinitus sancitum habentis super Iudicij veritate & iustitiâ? Juxta hoc igitur Ioadæ Summi Sacerdotis exemplum, quis Summo Pontifici Novi Testamenti, negare audeat potestatem adversus tyrannos, abique legitimo Iuris titulo Regni cuiuspiam invalores, procedendi ex publicâ etiam judiciariâ auctoritate?

Pro secundo. Illorum equidem tyrannorum, qui legitimum Regni jus obtinent, sed in via Facti tyrannicam obeunt gubernationem, nullâ erga subditos iustitiæ ac æquitatis attentâ ratione, alia fors & ratio est, ita ut secundum Concilij Constantiensis decretum, nefas sit, à privatis quibuscumque ipsos interfici. Cujusmodi gubernatio tyrannica, si intrâ puros naturæ lumini commensuratos limites subsistere possit, super eâ dijudicandâ, fortassis extendere haudquamquam se posset Oecumenici Pastoris auctoritas, eo ipso tamen, quod Moralitatis naturali quoque lumini proportionatæ transgressio, propter ejusdem ad supernaturalem statum elevationem, nullatenus subsistere valeat, quin Moralitatis quoque supernaturalis violatio, Pontificiæ Christi vicariæ potestati indubie subiecta, interveniat; An non ex hoc saltem titulo super illam extendere se meritò potest ac debet supremi Pontificis auctoritas, maxime, si emergat publicum etiam Ecclesiæ damnum?

Pro tertio igitur hujus qualis resolutio, ex hætenus deductis sacri Evangelij textibus facile patet, quibus conformia sunt varia insuper Summorum Pontificum ab Authore Regalis Sacerdotij lib. 1. S. 15. producta exempla non